

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2011 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-512/11)

(2011/C 347/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida i I. Metaxas-Maragkidis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, na podstawie art. 263 i art. 264 TFUE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.29064 (2011/C ex 2011/NN) — Irlandia — Transport lotniczy — Zwolnienia z pogłównego podatku lotniskowego, w której instytucja ta uznała, że zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa;

— nakazanie pozwanej zapłatę jej własnych kosztów, a także kosztów poniesionych przez skarżącą;

— podjęcie uznanych przez Sąd za właściwe dodatkowych działań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia prawa popełnionych przez pozwaną ze względu na to, że uznała, iż zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999⁽¹⁾ ze względu na to, że nie wszczęła ona przewidzianego w tych przepisach postępowania w przedmiocie pomocy, o której mowa w pierwszej części zaskarżonej decyzji, pomimo istnienia co najmniej poważnych wątpliwości co do zgodności z rynkiem wewnętrznym zwolnienia z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznanego w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego; efektem tego instytucja ta naruszyła uprawnienia proceduralne strony skarżącej przysługujące jej na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 659/1999.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez pozwaną spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że podane przez nią uzasadnienie było wewnętrznie sprzeczne, zawierało błędy i mające znamiona nadużycia uogólnienia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-516/11)

(2011/C 347/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MasterCard, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); MasterCard International, Inc. (Wilmington) oraz MasterCard Europe (Waterloo, Belgia) (przedstawiciele: B. Amory, V. Brophy i S. McInnes, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności całości decyzji odmownej Komisji z dnia 12 lipca 2011 r., powołującej się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L145, s. 43); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja zawierają błędy dotyczące stanu faktycznego; oraz

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM Business and Policy Research w ramach analizy zatytułowanej „Koszty i korzyści handlowców wynikające z akceptowania różnych metod płatności” (COMP/2009/D1/202).

2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja nie są wiarygodne; oraz

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM.

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Sandro Goziego od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/10 Gozi przeciwko Komisji

(Sprawa T-519/11 P)

(2011/C 347/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sandro Gozi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Passalacqua i G. Calcerano)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrekcji generalnej do spraw zasobów ludzkich i bezpieczeństwa — dyrekcji D — HR.D.2/MB/dh Ares (2010) — Y96985 z dnia 6 sierpnia 2010 r.;

— ustalenie i stwierdzenie, że przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów i w efekcie nakazanie zapłaty na jego rzecz kwoty 24480 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy decyzji, na mocy której Komisja odmówiła zwrotu kosztów w kwocie 24 480 EUR poniesionych przez wnoszącego odwołanie w ramach postępowania karnego we Włoszech.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzut dotyczący faktu, że wydaje się, iż zaskarżony wyrok jest obarczony wadami prawnymi i pod pewnymi względami jego uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ nie da się

go pogodzić z celami i brzmieniem art. 24 regulaminu pracowniczego. Ponadto wyrok jest sprzeczny z orzecznictwem, które zostało w nim przytoczone i z ustaleniami faktycznymi dotyczącymi przebiegu postępowania przed Komisją.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — Igar Chemicals przeciwko ECHA

(Sprawa T-526/11)

(2011/C 347/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Igar Chemicals, SL (Rubí, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Fernández Vaissieres)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Orzeczenie, że skarga jest uzasadniona i dopuszczalna.

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej dotyczy wystawienia faktury z tytułu należności administracyjnych i anulowanie tej faktury.

— Obciążenie ECHA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) numer SME(2011) 0572 z dnia 3 sierpnia 2011 r. i w efekcie anulowania faktury za koszty administracyjne (faktura numer 10028302 z dnia 5 sierpnia 2011 r.).

W tym względzie należy przypomnieć, że skarżące przedsiębiorstwo dokonało w odpowiednim czasie rejestracji wstępnej różnych substancji, które zamierzało zarejestrować. Przed dokonaniem tych rejestracji błędnie uznano je za małe przedsiębiorstwo.

W czerwcu 2011 r. na podstawie art. 13 ust. 3 akapit 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat i należności”), Agencja wezwała skarżącą do wykazania, że była uprawniona do ulgowej opłaty za rejestrację, którą od niej pobrano. Skarżąca odpowiedziała twierdząc, że jej wielkość odpowiadała wielkości średniego przedsiębiorstwa, którą to okoliczność sprostowano w systemie REACH-IT dobrowolnie i przed otrzymaniem wskazanego wezwania od ECHA.